ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 264/86 *

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. *Νομικό πλαίσιο*

1.1. *Ο βασικός κανονισμός και οι γενικοί κανόνες εφαρμογής*

Ο κανονισμός 3796/81 του Συμβουλίου, της 29ης Δεκεμβρίου 1981, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των προϊόντων αλιείας (ΕΕ L 379, σ. 1), ο οποίος αντικατέστησε τον κανονισμό 100/76 (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 43), προβλέπει τη δυνατότητα χορηγήσεως εξισωτικής αποζημιώσεως στους παραγωγούς ορισμένων ειδών τόνου προοριζόμενου για κονσερβοποίηση.

Σύμφωνα με το άρθρο 20 του κανονισμού αυτού, οι δασμοί του κοινού δασμολογίου που ισχύουν για ορισμένα προϊόντα αλιείας αναστέλλονται στο σύνολό τους· μεταξύ των προϊόντων αυτών περιλαμβάνονται οι τόνοι που προορίζονται για τη βιομηχανική παραγωγή των παρασκευασμάτων και κονσερβών ιχθύων. Στις αιτιολογικές σκέψεις του ίδιου κανονισμού διευκρινίζεται ότι η πτώση των τιμών εισαγωγής των προϊόντων αυτών μπορεί να απειλήσει το επίπεδο των εισοδημάτων των κοινοτικών παραγωγών και ότι πρέπει επομένως να προβλεφθεί, εφόσον παρίσταται ανάγκη, η χορήγηση εξισωτικών αποζημιώσεων στους παραγωγούς. Θα ήταν, εντούτοις, προς το συμφέρον της Κοινότητας η εφαρμογή των δασμών του κοινού δασμολογίου να αναστελεί εξ ολοκλήρου· ελλείψει επαρκούς κοινοτικής παραγωγής τόνων, θα έπρεπε να διατηρηθούν, για τις μεταποιητικές βιομηχανίες ειδών διατροφής που χρησιμοποιούν τα προϊόντα αυτά, όροι εφοδιασμού ανάλογοι προς αυτούς που απολαύουν οι τρίτες χώρες που εξάγουν τόνο. Τα μειονεκτήματα που είναι δυνατό να προκύψουν από τη ρύθμιση αυτή για τους κοινοτικούς παραγωγούς τόνου θα μπορούσαν να αντισταθμιστούν από τη χορήγηση αποζημιώσεων.

Το άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 3796/81 προβλέπει ότι, για τους τόνους που προορίζονται για κονσερβοποίηση, χορηγείται εξισωτική αποζημίωση στους παραγωγούς τόνων της Κοινότητας. Σύμφωνα με την παράγραφο 5 του άρθρου 17, το Συμβούλιο θεσπίζει τους γενικούς κανόνες περί χορηγήσεως της αποζημιώσεως και καθορίζει την τιμή για την κοινοτική παραγωγή τόνων προοριζόμενων για κονσερβοποίηση. Η τιμή για την παραγωγή καθορίζεται, σύμφωνα με την παράγραφο 4, βάσει του μέσου όρου των τιμών που διαπιστώνονται κατά τη διάρκεια μιας περιόδου αναφοράς στις αγορές χονδρικής πωλήσεως ή στους αντιπροσωπευτικούς λιμένες. Σύμφωνα με την παράγραφο 6, οι λεπτομέρειες εφαρμογής του άρθρου 17 θεσπίζονται σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο άρθρο 33 διαδικασία, δηλαδή από την Επιτροπή, σύμφωνα με τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως.

Οι αναφερόμενοι στο άρθρο 17, παράγραφος 5, γενικοί κανόνες θεσπίστηκαν με τον κανονισμό 1196/76 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1976, περί γενικών κανόνων σχετικά με την παροχή εξισωτικών αποζημιώσεων στους παραγωγούς τόνου προοριζομένου για τη βιομηχανία κονσερβοποιίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 91). Εξάλλου, ο κανονισμός αυτός ερείδεται στον παλαιό βασικό κανονισμό, τον προαναφερθέντα κανονισμό 100/76. Στον κανονισμό 1196/76 ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι η εξισωτική αποζημίωση χορηγείται όταν, συγχρόνως, η μέση τριμηνιαία τιμή και η τιμή εισόδου στην κοινοτική αγορά βρίσκονται σε επίπεδο κατώτερο του 90 % της τιμής στην

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κοινοτική παραγωγή. Σύμφωνα με το άρθρο 4, η εξισωτική αποζημίωση παρέχεται μόνο αν προκύπτει ότι η διαπιστωθείσα στην κοινοτική αγορά κατάσταση είναι συνέπεια του επιπέδου τιμών στη διεθνή αγορά τόνου και ότι η πτώση της τιμής στην κοινοτική αγορά δεν έχει προκληθεί από ασυνήθη αύξηση των παραγόμενων ποσοτήτων. Σύμφωνα με το άρθρο 5, το ύψος της εξισωτικής αποζημιώσεως περιορίζεται στη διαφορά μεταξύ της τιμής για την κοινοτική παραγωγή και της τιμής που πράγματι εισέπραξε ο κοινοτικός παραγωγός. Πάντως, το ποσό αυτό δεν μπορεί να υπερβεί τη διαφορά μεταξύ της τιμής για την κοινοτική παραγωγή και της μέσης τριμηνιαίας τιμής στην κοινοτική αγορά. Τέλος, το άρθρο 7 προβλέπει ότι οι λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού και το ανώτατο ποσό της εξισωτικής αποζημιώσεως καθορίζονται από την Επιτροπή σύμφωνα με τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως.

1.2. *Οι βαλλόμενοι κανονισμοί*

Αφού διαπίστωσε ότι συνέτρεχαν οι προβλεπόμενες με τον κανονισμό 1196/76 προϋποθέσεις για τη χορήγηση αποζημιώσεως, η Επιτροπή θέσπισε, βάσει του άρθρου 17, παράγραφος 6, του κανονισμού 3796/81 και του άρθρου 7 του κανονισμού 1196/76, τους δύο βαλλόμενους κανονισμούς. Πρόκειται για τον κανονισμό 2469/86, που θεσπίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής σχετικά με τη χορήγηση εξισωτικής αποζημίωσης στους παραγωγούς τόνου που προορίζεται για τη βιομηχανία κονσερβοποιίας και τον κανονισμό 2470/86, που καθορίζει το μέγιστο ποσό της εξισωτικής αποζημίωσης για τους τόνους που παραδίδονται στη βιομηχανία κονσερβοποιίας κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 31ης Μαρτίου 1986.

Το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2469/86 είναι διατυπωμένο ως εξής:

« Το μέγιστο ποσό της αποζημίωσης καθορίζεται στο απαραίτητο επίπεδο για να εξασφαλιστεί ότι η μείωση της τιμής στην κοινοτική αγορά δεν απειλεί το εισόδημα που προκύπτει για τους παραγωγούς τόνου από την εμπορία των παραχθησομένων ποσοτήτων στην κοινοτική αγορά [και στην αγορά] των τρίτων χωρών. »

Στο άρθρο 1 του κανονισμού 2470/86 ορίζονται τα μέγιστα ποσά της αποζημίωσης: για τόνο albacore ολόκληρο, που ζυγίζει περισσότερο από 10 kg, 170 ECU ανά τόνο, για τόνο albacore ολόκληρο που δεν ζυγίζει περισσότερο από 10 kg, 185 ECU ανά τόνο (ο albacore είναι λευκός τόνος).

2. *Διαδικασία*

Το δικόγραφο της προσφυγής της Γαλλικής Δημοκρατίας πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Οκτωβρίου 1986.

Με Διάταξη της 11ης Μαρτίου 1987, το Δικαστήριο επέτρεψε στο Βασίλειο της Ισπανίας να παρέμβει υπέρ της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Ύστερα από έκθεση του εισηγητή δικαστή και μετ' ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

Το Δικαστήριο κάλεσε, πάντως, την Επιτροπή να απαντήσει εγγράφως σε τρεις ερωτήσεις, πράγμα που η τελευταία έπραξε εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να κηρύξει άκυρο τον κανονισμό 2469/86 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1986, που

θεσπίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής σχετικά με τη χορήγηση εξισωτικής αποζημίωσης στους παραγωγούς τόνου που προορίζεται για τη βιομηχανία κονσερβοποιίας·

2) να κηρύξει επίσης άκυρο τον κανονισμό 2470/86 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1986, που καθορίζει το μέγιστο ποσό εξισωτικής αποζημίωσης για τους τόνους που παραδίδονται στη βιομηχανία κονσερβοποιίας κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 31ης Μαρτίου 1986.

Η *παρεμβαίνουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να κηρύξει άκυρη την παράγραφο 3 του άρθρου 2 του κανονισμού 2469/86 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1986, που θεσπίζει τις λεπτομέρειες εφαρμογής σχετικά με τη χορήγηση εξισωτικής αποζημίωσης στους παραγωγούς τόνου που προορίζεται για τη βιομηχανία κονσερβοποιίας·

2) να κηρύξει άκυρο στο σύνολό του τον κανονισμό 2470/86 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1986, που καθορίζει το μέγιστο ποσό εξισωτικής αποζημίωσης για τους τόνους που παραδίδονται στη βιομηχανία κονσερβοποιίας κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 31ης Μαρτίου 1986.

Η *καθής* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

2) να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Η *Γαλλική Δημοκρατία* και το *Βασίλειο της Ισπανίας* στηρίζουν την επιχειρηματολογία τους σε δύο λόγους ακυρώσεως:

— αναρμοδιότητα της Επιτροπής·

— παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΟΚ.

1. *Αναρμοδιότητα της Επιτροπής*

Καταρχάς, η *γαλλική κυβέρνηση* προβάλλει ότι με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2469/86 επιβάλλεται ένας ακόμα περιορισμός ως προς τα κριτήρια που έχει θεσπίσει το Συμβούλιο με το άρθρο 5 του κανονισμού 119/76, όσον αφορά τον καθορισμό της αποζημιώσεως. Περαιτέρω, η εν λόγω κυβέρνηση διευκρινίζει ότι το μέγιστο ποσό της αποζημιώσεως, όπως αυτό έχει οριστεί με τον κανονισμό 2470/86, υπολογίστηκε σύμφωνα με περίπλοκο κανόνα, ο οποίος περιέχεται σε ένα τεχνικής φύσεως υπηρεσιακό σημείωμα της Επιτροπής που καταρτίστηκε ενόψει των εργασιών της επιτροπής διαχειρίσεως των προϊόντων αλιείας και διανεμήθηκε κατά τη διάρκεια μιας συνεδριάσεως της επιτροπής αυτής. Η εφαρμογή του κανόνα αυτού μειώνει σημαντικά το ύψος της αποζημιώσεως. Κατά συνέπεια, οι παραγωγοί δεν λαμβάνουν παρά ένα μέρος της αποζημιώσεως που κανονικώς θα δικαιούνταν. Επομένως, η γαλλική κυβέρνηση φρονεί ότι με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2469/86 και με τον κανόνα περί υπολογισμού, η Επιτροπή θέσπισε ανώτατο όριο για την αποζημίωση.

Εν προκειμένω, η γαλλική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η Επιτροπή είναι αναρμόδια για τον καθορισμό ανώτατου ορίου αποζημιώσεως. Από το άρθρο 7 του κανονισμού 1196/76 προκύπτει ότι η μόνη εξουσία που διαθέτει η Επιτροπή είναι ο καθορισμός των αναγκαίων

στοιχείων για τον υπολογισμό της αποζημιώσεως. Τα κριτήρια για τον προσδιορισμό της έχουν ήδη θεσπιστεί κατά τρόπο σαφή και συγκεκριμένο από το Συμβούλιο με το άρθρο 5 του εν λόγω κανονισμού. Το εισαχθέν από την Επιτροπή ανώτατο όριο δεν αποτελεί « λεπτομέρεια εφαρμογής » των υιοθετηθέντων από το Συμβούλιο κριτηρίων, αλλά τροποποίηση των τελευταίων, πράγμα αντίθετο προς την αρχή της ιεραρχίας των κανόνων.

Προκαταρκτικώς, η *Επιτροπή* υπογραμμίζει ότι με το άρθρο 17 του κανονισμού 3796/81 παρέχεται ρητή αρμοδιότητα στην Επιτροπή για τη θέσπιση, σύμφωνα με τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως, των λεπτομερειών εφαρμογής της διατάξεως αυτής.

Η Επιτροπή ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι από τον κανονισμό 1196/76 προκύπτει ότι η χορήγηση της αποζημιώσεως δεν γίνεται κατά τρόπο αυτόματο και μηχανικό υπό την έννοια ότι αποκλειστικά στην Επιτροπή εναπόκειται η αριθμητική απεικόνιση των στοιχείων που διευκρινίζονται στον κανονισμό αυτό. Πράγματι, η Επιτροπή διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως, εφόσον στα άρθρα 5 και 7 του εν λόγω κανονισμού προβλέπεται αφενός ότι η αποζημίωση « περιορίζεται » στη διαφορά μεταξύ της τιμής για την παραγωγή και της τιμής που έχει εισπραχθεί (« shall not exceed » σύμφωνα με το αγγλικό κείμενο), αφετέρου ότι η Επιτροπή πρέπει να θεσπίσει το « ανώτατο ποσό » της αποζημίωσης. Αν επρόκειτο αποκλειστικώς περί αναφοράς στο διπλό καθορισμό ανώτατου ορίου που προβλέπεται ρητώς με το άρθρο 5, οι συνήθεις κανόνες για την κατάρτιση νομοθετικών κειμένων θα επέβαλαν να αναγραφεί ότι το ύψος της αποζημιώσεως « είναι ίσο » προς τη διαφορά μεταξύ της τιμής για την παραγωγή και της εισπραχθείσας τιμής.

Στη συνέχεια, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ερμηνεία, υπό το φως του γενικού συστήματος και των σκοπών της επίμαχης ρυθμίσεως, των κανόνων που έχει καθορίσει το Συμβούλιο οδηγεί στο ίδιο συμπέρασμα. Προκειμένου να τηρηθεί ο σκοπός της αποζημίωσης, πρέπει το ποσό της να περιορίζεται στην καθαρή απώλεια εισοδήματος που προκύπτει από την πτώση της τιμής εισαγωγής, εφόσον αυτή η πτώση της τιμής οφείλεται στην αναστολή των δασμών του κοινού δασμολογίου. Ερμηνεία του κανονισμού με την οποία θα καθοριζόταν σταθερό και προβλέψιμο ύψος της αποζημιώσεως θα προκαλούσε διαταραχές στα ρεύματα των εμπορικών ανταλλαγών· θα μπορούσε να απολήξει σε πέραν του δέοντος συμψηφισμό της απώλειας εισοδήματος, ικανό να ωθήσει τους παραγωγούς στο να παραδίδουν τα προϊόντα τους εντός της Κοινότητας, μειώνοντας τις συνήθεις παραδόσεις τους σε τρίτες χώρες.

Τέλος, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η γαλλική κυβέρνηση δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα που να αποδεικνύει ότι η μέθοδος καθορισμού του μέγιστου ποσού της αποζημιώσεως, όπως περιέχεται στο « τεχνικής φύσεως υπηρεσιακό σημείωμα » είναι εσφαλμένη.

Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η *γαλλική κυβέρνηση* υποστηρίζει ότι η παράγραφος 3 του άρθρου 2 του κανονισμού 2469/86 δεν αποτελεί απλή « λεπτομέρεια εφαρμογής », αλλά γενικό κανόνα, όσον αφορά τη χορήγηση της αποζημίωσης. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής αυτού του « γενικού κανόνα » ανευρίσκονται στον κανονισμό 2470/86 και, κατά τα ουσιώδη τους σημεία, στο « τεχνικής φύσεως υπηρεσιακό σημείωμα » που υποβλήθηκε στην επιτροπή διαχειρίσεως των προϊόντων αλιείας. Η εν λόγω κυβέρνηση προσθέτει ότι αν το Συμβούλιο ήθελε να θεσπίσει ένα τέτοιο σύστημα, δεν θα είχε παραλείψει ασφαλώς να προσθέσει στις διατάξεις του άρθρου 5 του κανονισμού 1196/76 έναν επιπλέον περιορισμό, όπως αυτός που περιλαμβάνεται στην παράγραφο 3 του άρθρου 2 του κανονισμού 2469/86. Εξάλλου, η γαλλική κυβέρνηση δεν αντιλαμβάνεται το λόγο για τον οποίο η διαφορά που υφίσταται μεταξύ της τιμής για την κοινοτική παραγωγή και της τιμής που πράγματι εισπράχθηκε από τον παραγωγό δεν θα έπρεπε να του καταβάλλεται στο ακέραιο.

Η *ισπανική κυβέρνηση* παρατηρεί ότι με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2469/86 εισήχθη ένα νέο στοιχείο το οποίο

είναι ασυμβίβαστο με τον τρόπο υπολογισμού που προβλέπεται από το άρθρο 5 του κανονισμού 1196/76. Στην τελευταία αυτή διάταξη διευκρινίζονται, με εξαιρετική σαφήνεια, οι λεπτομέρειες υπολογισμού του ύψους της αποζημίωσης. Η γραμματική έννοια της έκφρασης « το ύψος της εξισωτικής αποζημιώσεως περιορίζεται στη διαφορά » (μεταξύ της τιμής της κοινοτικής παραγωγής και της τιμής που εισέπραξε ο παραγωγός) είναι ταυτόσημη προς αυτήν της εκφράσεως « το ύψος της εξισωτικής αποζημιώσεως ισούται προς τη διαφορά ». Από τα συγκεκριμένα αυτά κριτήρια που έχει θεσπίσει το Συμβούλιο προκύπτει ότι στην πραγματικότητα δεν υφίσταται το προβαλλόμενο από την Επιτροπή περιθώριο εκτιμήσεως. Επομένως, ο κανονισμός εφαρμογής 2469/86 της Επιτροπής δεν είναι σύμφωνος προς τον κανονισμό του Συμβουλίου, του οποίου, εντούτοις, έπρεπε να διασφαλίζει την εκτέλεση.

Όσον αφορά τον κανονισμό 2470/86, η ισπανική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η ακυρότητα του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2469/86 επιφέρει και την ακυρότητα όλων των διατάξεων του κανονισμού 2470/86. Πράγματι, όσον αφορά τον καθορισμό του μέγιστου ποσού της αποζημιώσεως, στον κανονισμό αυτό χρησιμοποιήθηκε τρόπος υπολογισμού διαφορετικός από αυτόν που ορίζεται στο άρθρο 5 του κανονισμού 1196/76.

2. *Η παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης*

Η *γαλλική κυβέρνηση* ισχυρίζεται ότι ούτε το ανώτατο όριο αποζημιώσεως που προβλέπεται με τον κανονισμό 2469/86, ούτε το μέγιστο ποσό της που καθορίζεται με τον κανονισμό 2470/86 είναι επαρκώς αιτιολογημένα. Εντούτοις, το ανώτατο όριο αποζημιώσεως αποτελεί ένα από τα ουσιώδη και νέα στοιχεία του συστήματος που έχει θεσπιστεί από την Επιτροπή· κατά συνέπεια, το σύστημα αυτό θα έπρεπε να είχε αποτελέσει το αντικείμενο πραγματικής και ουσιαστικής αιτιολογίας. Καίτοι είναι αληθές ότι με τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 2470/86 παρέχονται μερικές ενδείξεις ως προς τους λόγους που ώθησαν την Επιτροπή να ορίσει ανώτατο όριο, η αιτιολογία αυτή είναι εντούτοις ανεπαρκής. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί σε καμιά από τις διατάξεις που έχει θεσπίσει το Συμβούλιο προκειμένου να δικαιολογήσει την έλλειψη αιτιολογίας των κανονισμών εφαρμογής.

Η *Επιτροπή* παρατηρεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, είναι αρκετό να προκύπτουν από την αιτιολογία τα ουσιώδη στοιχεία του στόχου που επιδιώκει το όργανο που εξέδωσε τη βαλλόμενη πράξη. Δεν απαιτείται αιτιολογία των διάφορων πραγματικών και νομικών στοιχείων, ούτε ειδική αιτιολογία για καθεμιά από τις τεχνικής φύσεως επιλογές. Εξάλλου, όταν πρόκειται για κανονισμό εφαρμογής, αρκεί η αιτιολογία να παραπέμπει στα περιλαμβανόμενα στο βασικό κανονισμό στοιχεία. Η τελευταία αυτή τεχνική εφαρμόστηκε για να αιτιολογηθεί η διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2469/86 που αποτελεί το επίκεντρο της διαφοράς. Εξάλλου, από το ίδιο το περιεχόμενο της διάταξης αυτής προκύπτει ποιος είναι ο στόχος του υιοθετηθέντος συστήματος. Όσον αφορά την αιτιολογία του κανονισμού 2470/86, η Επιτροπή φρονεί ότι οι οκτώ αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού αυτού αποτελούν επαρκέστατη αιτιολογία από την οποία καταδεικνύεται σαφώς για ποιους λόγους συνέτρεχαν οι απαιτούμενες προϋποθέσεις και ποιες προϋποθέσεις έπρεπε να ληφθούν υπόψη για τον καθορισμό του ύψους της αποζημιώσεως. Η Επιτροπή προσθέτει ότι στην προκειμένη περίπτωση οι γαλλικές αρχές γνώριζαν τη μέθοδο που είχε υιοθετηθεί για τον καθορισμό του ύψους της αποζημιώσεως ήδη πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού.

Η Επιτροπή παρατηρεί, επιπλέον, ότι, σε περίπτωση που η αιτιολογία του κανονισμού 2469/86 θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ανεπαρκής, η αιτιολογία του κανονισμού 2470/86 καλύπτει και τον πρώτο κανονισμό. Όντως, πρόκειται για δύο κανονισμούς που αφορούν το ίδιο θέμα, εκδόθηκαν την ίδια ημερομηνία και σύμφωνα με την ίδια διαδικασία και δημοσιεύτηκαν στο ίδιο φύλλο της Επίσημης Εφημερίδας.

Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η *γαλλική κυβέρνηση* περιορίζεται στην παρατήρηση ότι δεν αντιλαμβάνεται πώς είναι δυνατό μια αιτιολογία να προκύπτει από τις διατάξεις ενός κανονισμού και ότι η αξία μιας αιτιολογίας δεν είναι ανάλογη προς την έκτασή της.

Η *ισπανική κυβέρνηση* ισχυρίζεται ότι με τον κανονισμό 2470/86 καθορίζεται το ύψος της αποζημιώσεως χωρίς να διευκρινίζονται τα στοιχεία που ελήφθησαν υπόψη για να συναχθεί το τελικό αποτέλεσμα. Η εν λόγω κυβέρνηση φρονεί ότι το αποτέλεσμα είναι εν προκειμένω αισθητά διαφορετικό από αυτό που θα προέκυπτε αν χρησιμοποιούνταν τα προβλεπόμενα από τους κανονισμούς του Συμβουλίου κριτήρια. Σχετικά, παραθέτει τα ακόλουθα αριθμητικά στοιχεία: η προβλεπόμενη από το Συμβούλιο αποζημίωση θα ανερχόταν σε 315 αντί 170 ECU, ανά τόνο albacore βαρύτερο των 10 kg και σε 344 αντί 185 ECU, για τόνο albacore ελαφρύτερο των 10 kg. Υπό τις συνθήκες αυτές, στις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού θα έπρεπε να είχε εκτεθεί κατά τρόπο σαφή και πλήρη η εφαρμοσθείσα μέθοδος.

IV — Απαντήσεις σε ερωτήσεις του Δικαστηρίου

1. *Οι* ερωτήσεις

Με έγγραφο της 6ης Ιουλίου 1987, η Επιτροπή κλήθηκε να απαντήσει στις εξής ερωτήσεις:

« 1) Από την αντίκρουση της Επιτροπής φαίνεται να προκύπτει ότι το εν λόγω όργανο, θεσπίζοντας τις λεπτομέρειες εφαρμογής της εξισωτικής αποζημιώσεως και καθορίζοντας το ύψος της τελευταίας, δεν μπορούσε να στηριχθεί αποκλειστικά στην εφαρμογή των προβλεπόμενων από τον κανονισμό 1196/76 του Συμβουλίου κριτηρίων. Η Επιτροπή καλείται να εξηγήσει για ποιο λόγο ένας τρόπος υπολογισμού βασιζόμενος αποκλειστικά σ' αυτά τα κριτήρια θα είχε ως αποτέλεσμα υπέρ του δέοντος συμψηφισμό της απώλειας εισοδήματος. Καλείται επίσης να αναπτύξει το επιχείρημα κατά το οποίο ένας τέτοιος τρόπος υπολογισμού θα μπορούσε να θίξει την ορθή λειτουργία του συστήματος της εξισωτικής αποζημιώσεως, ενόψει, ιδίως, του άρθρου 4 του κανονισμού 1196/76 του Συμβουλίου.

2) Η Επιτροπή καλείται επίσης να αναφέρει αν πραγματικά γεγονότα που επήλθαν κατά την εκπόνηση των κανονισμών 2469/86 και 2470/86, την ώθησαν στο να μη συμπεριλάβει τη συγκεκριμένη μέθοδο του υπολογισμού της εξισωτικής αποζημιώσεως (καίτοι η εν λόγω μέθοδος είχε γνωστοποιηθεί στην επιτροπή διαχειρίσεως) στις αιτιολογικές σκέψεις των κανονισμών 2469/86 και/ή 2470/86. »

2. *Σύνοψη των απαντήσεων της Επιτροπής*

1. Όσον αφορά το πρώτο μέρος της πρώτης ερωτήσεως, η Επιτροπή επαναλαμβάνει ότι αντικείμενο της επίμαχης αποζημιώσεως είναι το να καταστεί δυνατή η διατήρηση του υφιστάμενου επιπέδου του εισοδήματος των παραγωγών της Κοινότητας, το οποίο μπορεί να απειληθεί από το σύστημα εισαγωγής με μηδενικό δασμολογικό συντελεστή σε περίπτωση μειώσεως της τιμής του τόνου στην παγκόσμια αγορά. Όμως, το εισόδημα των παραγωγών προσδιορίζεται κατ' ουσίαν από δύο στοιχεία: την τιμή του τόνου και την παραχθείσα ποσότητα. Τα δύο αυτά στοιχεία αναφέρονται επίσης στον κανονισμό 1196/76 του Συμβουλίου: το άρθρο 4 αφορά τις ποσότητες (η αποζημίωση δεν παρέχεται αν η πτώση των τιμών στην κοινοτική αγορά προκύπτει από ασυνήθη αύξηση των παραχθεισών ποσοτήτων)· τα άρθρα 3 και 5 αφορούν τις προϋποθέσεις χορηγήσεως της αποζημίωσης σε σχέση με το επίπεδο της τιμής εισόδου και της κοινοτικής τιμής.

Επομένως, σύμφωνα με την Επιτροπή, το ύψος της εξισωτικής αποζημιώσεως έπρεπε να καθοριστεί έχοντας υπόψη τα δύο αυτά στοιχεία:

τιμή και ποσότητα. Μέθοδος στηριζόμενη αποκλειστικά στις τιμές θα είχε ως αποτέλεσμα « υπέρ του δέοντος συμψηφισμό » της απώλειας εισοδήματος.

Ο υπολογισμός του ύψους της αποζημιώσεως αποκλειστικά βάσει των τιμών (τιμή για την κοινοτική παραγωγή πλην μέση τριμηνιαία τιμή) θα κατέληγε, όσον αφορά το πρώτο τρίμηνο του 1986, στα ακόλουθα επίπεδα:

— 315 ECU ανά τόνο για albacore βαρύτερο των 10 kg·

— 344 ECU ανά τόνο για albacore ελαφρύτερο των 10 kg.

Το συνολικό ύψος των αποζημιώσεων που θα έπρεπε να καταβληθούν στους γάλλους παραγωγούς θα έφθανε τα 3 243 806 ECU.

Εντούτοις, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη η πραγματική απώλεια εισοδήματος, ιδίως διότι, κατά το πρώτο τρίμηνο του 1986, σημειώθηκε αύξηση της παραγωγής τόνου.

Τα συνολικά έσοδα των παραγωγών τόνου (τιμή των εκφορτωθέντων προϊόντων επί τον αριθμό των διατεθεισών στο εμπόριο ποσοτήτων) ανήλθαν, κατά το πρώτο τρίμηνο του 1986, σε 25 259 926 ECU. Ο μέσος όρος των συνολικών εσόδων που πραγματοποιήθηκαν κατά τα τρία πρώτα τρίμηνα των ετών 1983, 1984 και 1985 (η περίοδος αναφοράς) ήταν 27 010 551 ECU. Επομένως, η διαφορά, δηλαδή η πραγματική μείωση των συνολικών εσόδων, είναι μόνο 1 750 625 ECU.

Από τα πιο πάνω στοιχεία προκύπτει ότι, σε περίπτωση που η αποζημίωση είχε στηριχθεί αποκλειστικά στις τιμές, οι παραγωγοί τόνου θα είχαν συμπληρωματικό εισόδημα ύψους 1 493 181 ECU (3 243 806 — 1 750 625) σε σχέση με το εισόδημα που είχαν πραγματοποιήσει κατά την περίοδο αναφοράς.

Για τους λόγους αυτούς, ήταν ανάγκη να γίνει μία διόρθωση στον υπολογισμό του ύψους της αποζημιώσεως.

2. Όσον αφορά το δεύτερο μέρος της πρώτης ερωτήσεως, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι σε περίπτωση που οι λεπτομέρειες χορηγήσεως της αποζημιώσεως θα έβαιναν πέραν του στόχου της διατήρησης του υφιστάμενου επιπέδου εισοδήματος των παραγωγών, η αποζημίωση αυτή θα είχε ως αποτέλεσμα την ενθάρρυνση της αύξησης της παραγωγής στην κοινοτική αγορά. Μια τέτοια αύξηση θα ήταν αντίθετη προς τα κριτήρια του άρθρου 4 του κανονισμού 1196/76.

Η Επιτροπή προσθέτει ότι κατά την επακολουθήσασα το πρώτο τρίμηνο του 1986 περίοδο σημειώθηκε τέτοια αύξηση των ποσοτήτων που εκφορτώθηκαν στην Κοινότητα ώστε η πτώση των τιμών αντισταθμίστηκε πλήρως. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν έπρεπε να χορηγηθεί εξισωτική αποζημίωση.

3. Όσον αφορά τη δεύτερη ερώτηση, η Επιτροπή απάντησε ότι δεν μπορεί να αναφέρει κανένα πραγματικό γεγονός ή άλλο ιδιαίτερο στοιχείο το οποίο να την ώθησε στο να μη συμπεριλάβει τη συγκεκριμένη μέθοδο του υπολογισμού της αποζημιώσεως στις αιτιολογικές σκέψεις των κανονισμών 2469/86 και/ή 2470/86.

Η Επιτροπή πιστεύει ότι ακολούθησε τον ίδιο τρόπο ενεργείας όπως και σε όλες, γενικά, τις περιπτώσεις κατά τις οποίες πρέπει να καθορίσει μια μέθοδο υπολογισμού, να ορίσει το συγκεκριμένο ύψος μιας κοινοτικής ενισχύσεως ή επιδοτήσεως κλπ. Η υιοθετηθείσα νομοτεχνική συνίσταται στο να αναφέρονται στις αιτιολογικές σκέψεις τα στοιχεία που ελήφθησαν υπόψη για τη συναγωγή του αποτελέσματος που διατυπώνεται με αριθμούς στις διατάξεις του νομοθετικού κειμένου. Ως παράδειγμα, η Επιτροπή αναφέρεται σε ορισμένους γεωργικούς κανονισμούς.

T. Koopmans
εισηγητής δικαστής